

ore în șir. Nimeni nu închide televizorul după un meci. Ei trebuie să afle cum joacă naționala Italiei, apoi a Germaniei, apoi a Braziliei... Sunt emoționați, agitați, pentru că iubesc fotbalul.

Dar haideți să intrăm într-o biserică. Ce vom vedea acolo? Oamenii oftează: „Când se va termina slujba asta? Cum, mai e una?” Se întâmplă deoarece nu iubim slujbele bisericești.

Trebuie să ne schimbăm. Să ne imaginăm că am venit la doctor. El observă ce ne doare și ne prescrie medicamentul:

– Luați o pastilă de patru ori pe zi, timp de zece zile, și vă veți face bine.

Noi însă ne gândim:

– Hm... Hai să iau șase pastile pe zi, atunci am să mă fac bine mai repede.

Dar nu-i așa! Dimpotrivă, ne otrăvim organismul.

Domnul ne spune ce trebuie să facem, dar noi disprețuim asta, ne opunem: Pot să-L iubesc pe Dumnezeu și în suflet. Nu trebuie să merg la biserică, Dumnezeu este pretutindeni, așa că sunt cu El.

Ne mințim pe noi înșine, căci facem ceea ce ne place, nu ceea ce ne propune viața. Putem să ne convingem pe noi înșine de orice, punem la baza existenței noastre ce ne place și cădem în dependență. Orice ar face plăcerile din noi, nu ne pasă, doar să continue.

Ne întrebăm: „De ce mi se întâmplă mie? Soțul mă urăște. Soția m-a părăsit. Soțul mă bate. Copiii sunt bolnavi. M-au dat afara de la serviciu. Părinții nu mă înțeleg. Pentru ce mi s-au dat toate acestea?” Toți au aceleași dureri, care doar se manifestă diferit. Cum de unii le fac față, iar alții nu? Nu contează ce se întâmplă cu noi în viața aceasta pământească. Problema nu sunt situațiile prin care trecem, nu ele fac viața noastră bună sau rea, grea sau ușoară, controlabilă sau necontrolabilă, ci felul în care răspundem la ele.

Noi nu putem schimba ceea ce vine în viața noastră, dar putem învăța să reacționăm corect la tot ce ni se întâmplă, încât existența să ne fie plină, nu goală.

Sursa: **Arhimandrit Ioachim Parr**, *Când cei doi devin una*, Editura Egumenița, 2016

Sursa: **acvila30.ro**

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 20 oct.	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 21 oct.	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 22 oct.	08:00	Utrenia, Sfânta Liturghie → <i>Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul

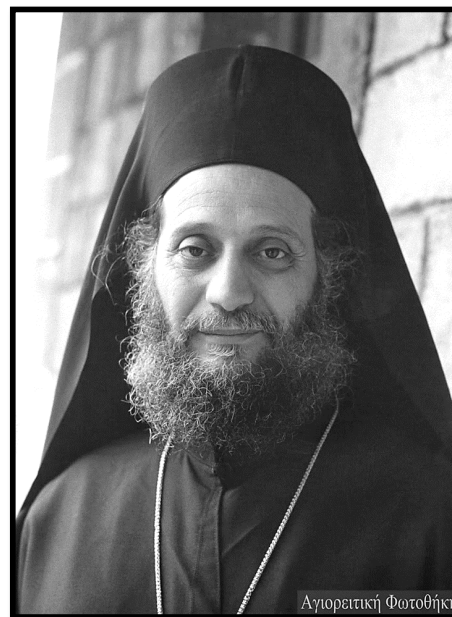
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Nimic nu este pierdut cât timp credința e în picioare,
cât sufletul nu abdică și capul se ridică din nou.*

(Părintele Arsenie Papacioc)

Nr. 226 / 15 octombrie 2017

**ARHIMANDRITUL
EMILIANOS
SIMONOPETRUL**

EGUMEN AL SFINTEI
MĂNĂSTIRI SIMONOS PETRAS
ÎNTRE ANII 1973-2000

CERCETAȚI-I PE CEI ÎN SUFERINȚĂ

În vremurile de odinioară, eremiții obișnuiau să se trezească la miezul nopții și să săvârșească slujba de noapte. În continuare, dimineața, după ce se lumina de ziuă, săvârșeau Dumnezeiasca Liturghie. Chiar și acum, la multe mănăstiri de la Sfântul Munte, slujba de dimineață, în special Liturghia, începe abia după ce răsare soarele. Deja la ultima rugăciune a Utreniei preotul mulțumește lui Dumnezeu fiindcă ne-a trimis lumina soarelui. Mai apoi, slujba de noapte a fost unită cu Utrenia și Dumnezeiasca Liturghie.

„Imediat ce vă treziți, spune Sfântul Antonie cel Mare, primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să cercetați pe cei bolnavi. Cel bolnav, pentru că trece printr-o situație deosebită, este împins mai lesne spre păcat, are ispite, întristare și îi vin gânduri deșarte. Firea lui este mai neputincioasă, de aceea are nevoie

de sprijin și de mângâiere. Atunci când îl cercetezi de dimineață, va prinde curaj și altfel va înfrunta greutățile zilei". Îndemnându-ne să îi vizităm pe cei suferinzi, Sfântul Antonie nu vrea să spună că trebuie să mergem și să căutăm peste tot acolo unde există bolnavi, ci se referă doar la cei care se află în preajma noastră, aproape de noi. Așadar, nu pune o sarcină peste puterile noastre, ci stabilește o rânduială după care să ne orientăm. Sfântul rânduiește acest canon de a-i vizita dis-de-dimineață pe cei bolnavi doar celor sănătoși, nu și celor suferinzi. Bolnavul trebuie să știe că boala pe care Dumnezeu i-a trimis-o este pentru el un bun prilej de desăvârșire. Boala înlocuiește rugăciunea, pe care nu o putem face, ține loc de participare la slujbe, la care nu putem merge, înlocuiește faptele credinței, ale luptelor duhovnicești, postul, atunci când, bolnavi fiind, trebuie să mâncăm. Atunci când suntem bolnavi, cu puțină anafură ne „achităm” toate datoriile noastre față de Dumnezeu.

Diavolul, însă, pe toate ni le înfățișează anapoda și ne pricinuiește deznădejde. Aceasta nu trebuie să se întâmple. Boala pe care Dumnezeu ne-o trimite este măsurată până la ultima picătură pentru noi, care căutăm mântuirea. Nu se poate să devenim desăvârșiți fără suferință – mai ales atunci când boala survine pe neașteptate –, care ne smerește în fața celorlalți tocmai

prin faptul că avem nevoie de ajutorul lor, neputând trăi izolați.

Așadar, atunci când ne îmbolnăvim, să cunoaștem că aceasta este încercarea noastră, scara noastră către cer, și că este necesar să ne „tocim” pe noi înșine și, atât cât putem, să nu cerem ajutorul celorlalți. Să ne asemănăm Domnului și sfinților care nici mângâiere nu au căutat, nici ușurare în greutatea suferinței lor. De asemenea, să fim adevărați atleți ai postului. Să nu cerem ușor dezlegare ori mâncăruri alese pe care niciodată nu le-am gustat. Trebuie să fim foarte atenți, ca nu cumva, în loc să ne sfințim, să cădem în prăpastie și să ieșim fără cununa biruinței.

Dacă citim viața Sfântului Antonie vom vedea că, prin cuvântul „bolnavi” îi denumește pe cei care suferă de boli trupești, și, mai înainte de toate, pe cei bolnavi psihic ori duhovnicește, care nu pot să înfrunte încercările și sănătatea lor șubredă. Boala noastră duhovnicească o reprezintă patimile, păcatele, gândurile deșarte, înșelările... Cel care are gânduri deșarte nu are echilibru sufletesc, are boli duhovnicești. Iar cel care păcătuiește nu este sănătos trupește. De aceea, cei suferinzi sunt, de obicei, cei mai protejați în rândul unei obști, fie că suferă de o boală grea precum cancerul, fie de o simplă durere de dinți. Bolnavul are nevoie de îngrijire specială și nu

putem să trăim fără el, fiindcă Dumnezeu ne-a făcut părtași suferinței lui.

Obștea nu este ajutată atunci când cel aflat în suferință este tratat cu asprime și nepăsare. Fiindcă bolnav nu este doar unul sau altul; în realitate, toți suntem bolnavi. Poate că nu suntem bolnavi astăzi, dar mâine ori poimâine, vom suferi și noi la rândul nostru. Așadar, toți suntem bolnavi și avem nevoie de medic, după cum spune Domnul Însuși. De aceea, o veche și frumoasă tradiție în rândul monahilor este aceea de a-i vizita dimineața pe frații aflați în suferință.

Însă cercetarea celor bolnavi nu trebuie să se facă fără știrea starețului ori a personalului medical, fiindcă este posibil ca bolnavul să resimtă oboseala vizitelor noastre prea dese. Unitatea obștii, care este un singur trup, este foarte importantă. Fiecare dintre noi are nevoie de ajutorul celui alt, însă doar cât să ne sprijinim reciproc și să nu mergem înspre mai rău. Atunci când fratele nostru devine dependent de prezența noastră zilnică, îi facem mai mult rău decât bine și nu îl ajutăm să se ridice.

Sursa: **Arhimandrit Emiliano Simonopetritul**, *Viață mistică și reguli ascetice*, Editura Indiktos, Athena, 2011
Sursa: acvila30.ro

ARHIMANDRITUL IOACHIM PARR

NENOROCIREA NOASTRĂ CEA MAI MARE SUNTEM NOI ÎNȘINE – PARTEA A II-A

Îmi amintesc de primele luni în mănăstirea noastră. Într-o zi le-am gătit fraților anghinare pentru cină. În afară de mine și încă o persoană nimeni nu știa cum se mănâncă. Ceilalți au început să întrebe ce să facă. Anghinarele sunt tari, la exterior parcă sunt de plastic. Frații le-au decojit și s-au mirat: „Sub frunze nu e nimic!”. Le-am arătat partea comestibilă a frunzelor. Neavând înțelepciune și experiență, ei pur și simplu le-ar fi aruncat. Nu era de ajuns să cureți anghinarele, trebuia să mai știi cum să te porțezi cu ele.

Nu ajunge să trăiești, trebuie să știi ce să faci cu viața. Altfel în fața noastră va rămâne o grămăjoară de frunze, iar noi vom cugeta nedumeriți ce-i de făcut în continuare.

Cum să învățăm să trăim? Învățăm datorită înțelepciunii. Aceasta însă e un dar dumnezeiesc. Înțelepciunea nu este ceva ce se înțelege de la sine, ci ceea ce dobândim viețuind întru Dumnezeu. Lumii ea îi lipsește. Avem nevoie de înțelepciune pentru a evita autodistrugerea. Noi însă ne distrugem foarte repede.

Nu am întâlnit niciun suporter care să se plângă de faptul că trebuie să vizioneze prea multe meciuri din finală unul după altul. Dimpotrivă, ei sunt foarte bucuroși că pot să se delecteze cu ocupația preferată multe